

คำจารึก

ลำดับที่ ๒๕๑^(๑)

๑ **สังข์กับปราศชาฎก** โพรธัสต์ว์เป็นดาบศทหาริตะได้อัญญาสมาบัติในป่าพระหิมพานต์เหาะมาเมืองพาราณสีศรี เข้าอยู่ในสวนอุทยะยาน พญาเลื่อมไสนิมนต์ให้ฉันในพระราชนิเวศถึง ๑๒ ปี ภอศึกมาถึงชนบท พญาจไปปราบข้าศึก สังข์พระมเหสีให้ปรนนิบัติพระดาบศ แล้วพระองค์ก็ยกทัพไป อยู่พายหลังวันหนึ่งพระภุษาทรงพระภุษาเนื้อเกลี้ยง บันทมเล่นอยู่บนเตียงน้อยตรงช่องสี่หะบัญญัติ ภอพระดาบศเหาะมา พระนางตกพระไทย ผ้าแหวกออกโพรธัสต์ว์เหนวิสะภาคารมณก็กำเรีบราด เข้าไปในช่องแกลล่ำหะจรจ้อธรรมด้วยพระนางนั้นได้ จำเดิมแต่นั้นมาก็เสียฉานเหาะไปมิได้ เพลาเข้าก็เดิรมาฉันในพระราชนิเวศ แล้วก็กระทำสังวาศกิจด้วย พระอัคมเหสีทุกวัน อำมาตส่งข่าวสารไปทูลพญาฯ ยกทัพมาแวะเข้าถามพระดาบศฯ รับแล้วให้หาพระมเหสีมาถาม นางก็รับ พญามีได้โกรธให้อิวาทแก่พระโพรธัสต์ว์ฯ ได้สติ คินยังฉานให้บังเกิดขึ้นตั้งเก่า แล้วขอขมาโทษพญา ส่ำแดงธรรมเทศนาติเตียนกิลศ แล้วลาไปป่าพระหิมพานต์มิได้กลับมาในแดนมนุษย์เลย